

3.4 Партнерство в структурі відносин сталого розвитку сфери туризму

Сфера туризму в умовах перехідної економіки є одним з можливих джерел соціально-економічного розвитку України. Разом з тим, без керованого розвитку туризм все більше віддаляється від сутності поняття «індустрія без димарів» наносить суттєвої шкоди природним системам і породжує соціальні суперечності. Реальний вплив туризму на довкілля залишається прихованим за рахунок того, що транспортні, а особливо повітряні перевезення, готельний і ресторанный бізнес сприймаються як окремі сектори сфери послуг, а не як взаємопов'язані компоненти єдиного комплексу, головним завданням якого є задоволення постійно зростаючих потреб власне туристичної галузі. Так, екологічні платежі, пред'явлені підприємствам готельного і ресторанного бізнесу в Україні лише у 2012 р. склали 404,4 тис. грн., а підприємствам наземного транспорту – 19366,4 тис. грн., водного транспорту – 141,4 тис. грн., авіаційного транспорту – 7,4 тис. грн. [1, с. 221]. Окрім загальних наслідків впливу на довкілля, туризм спричиняє серйозні зміни в конкретних екосистемах. Найбільш вразливими є прибережні та гірські території, дрібні острови. Тобто орієнтація на переважно швидкі темпи економічного зростання туристичного бізнесу завдала шкоди довкіллю, сприяла загостренню суб'єкт-об'єктних відносин світу людини та світу природи, що актуалізує наукове вирішення означеної проблеми в контексті концепції сталого розвитку.

В останніх публікаціях сучасні українські дослідники аналізують проблеми державного регулювання розвитку туристичної діяльності в Україні [2], глибоко досліджують стратегічний розвиток туристичного бізнесу [8] та його регіональні аспекти [11], ґрунтовно розкривають сутність сталого розвитку туризму [9] та стратегію розвитку сталого туризму [5], визначають якість довкілля як чинник формування туристичної привабливості території [6], розробляють науковий інструментарій прогнозування попиту на послуги туристичних підприємств [4] і формують інноваційно-інвестиційний механізм підвищення ефективності підприємств туристичної галузі [3]. Разом з тим, сутність і особливості сталого розвитку сфери туризму на засадах партнерства майже не аналізуються.

Аналіз документів міжнародних організацій, пов'язаних з туристичною діяльністю, дозволяє стверджувати, що екологічній

складовій, збалансованому, сталому розвитку туризму і туристичного бізнесу приділяється в них особлива увага. На Генеральній асамблеї Всесвітньої туристичної організації у 1985 р. були прийняті Хартія туризму і Кодекс туриста, що містять положення стосовно місцевого населення, яке, маючи право на вільний доступ до туристичних ресурсів, повинно забезпечувати своїм відношенням і поведінкою дбайливе відношення до оточуючого природного і культурного середовища. В свою чергу, місцеве населення має надію, і очікуючи від туристів розуміння і поваги до їх звичаїв, релігій та інших аспектів їх культури, які є частиною спадщини всього суспільства. Міжпарламентська конференція по туризму у 1989 р. прийняла Гаазьку декларацію, в якій певна увага приділена розвитку туризму на засадах сталого розвитку. В декларації підкреслюється, що з урахуванням глибокого взаємозв'язку, який існує між туризмом і оточуючим середовищем, необхідно: сприяти комплексному плануванню розвитку туризму на основі концепції «сталого розвитку», яка була схвалена Генеральною Асамблеєю ООН; стимулювати розвиток альтернативних форм туризму, які сприяють більш тісному контакту і взаєморозумінню між туристами і населенням, що їх приймає, зберігають культурну самобутність і пропонують різноманітні та оригінальні туристичні продукти й об'єкти, а також забезпечують необхідне співробітництво державного і приватного секторів в досягненні цих цілей, як на національному, так і на міжнародному рівні.

Після прийняття у 1992 р. на Конференції ООН з оточуючого середовища і розвитку в Ріо-де-Жанейро програмного документу «Порядок денний на XXI століття («Agenda 21») був розроблений і прийнятий у 1995 р. аналогічний документ під назвою «Порядок денний на XXI століття для індустрії подорожей і туризму». В цьому документі розробники, а саме: Всесвітня організація туризму (UNWTO), Всесвітня рада з подорожей і туризму (WTTC) і Рада Землі (Earth Council), сформулювали своє визначення сталого розвитку туризму. За їх версією, сталий розвиток туризму задовольняє теперішні потреби туристів і регіонів, що їх приймають, охороняючи і примножуючи можливості на майбутнє. Управління всіма ресурсами повинно здійснюватися таким чином, щоб задовольняючи економічні, соціальні та естетичні потреби, зберегти культурну цілісність, важливі екологічні процеси, біологічне різноманіття і системи життєзабезпечення. Продукція сталого розвитку збалансована з місцевим середовищем, суспільством, культурою таким чином, що це приносить користь, а не загрозу розвитку туризму. Негативний вплив туризму на довкілля та локальну культуру також знайшов відображення в зазначеному документі. Формами такого впливу є занадто велика інтенсивність туристичних потоків, втрата курортами

їхньої минулої слави, знищення місцевої культури, транспортні проблеми і, як результат, спротив місцевого населення розвитку туризму. Вагоме місце в «Порядку денному на ХХІ століття для індустрії подорожей і туризму» відведено питанням взаємодії і співробітництва органів державної влади, які відповідають за стан туризму, та туристичних компаній. Аналіз тексту документу дозволяє стверджувати, що досягнення сталого розвитку туризму вимагає створення відповідних умов, досягнення збалансованості впливу економічних, екологічних, соціокультурних та інших чинників. Важливою, на наш погляд, є теза щодо зміни акцентів з екологічного на сталий туризм. У вказаному документі сформульовані дев'ять основних напрямів діяльності, які рекомендовані для органів державного управління туризмом як пріоритетні: оцінка існуючої нормативної, економічної і добровільної структури з позицій сталого розвитку туризму; оцінка економічної, соціальної, культурної та екологічної діяльності організації; навчання, освіта і просвіта громадськості; планування сталого розвитку туризму; сприяння обміну інформацією, уміннями і технологіями, що пов'язані зі сталим розвитком туризму, між розвиненими країнами і країнами, що розвиваються; забезпечення участі всіх суспільних секторів; розробка нової туристичної продукції, що заснована на принципі сталості; оцінка прогресу на шляху до сталого розвитку туризму; співробітництво з метою сталого розвитку. У свою чергу, важливими завданнями туристичних компаній є розробка систем і процедур внесення в менеджмент ідей сталості та визначення напрямів діяльності з метою реалізації принципів сталого розвитку туризму. Складовою управлінських рішень мають бути економічні, соціальні та культурні критерії. Особливе значення надається охороні оточуючого середовища, його збереженню і відтворенню. Тому туристичні компанії і засоби розміщення туристів добровільно застосовують системи сертифікації, кодекси поведінки, екологічне маркування тощо. Тобто потрібна розробка стратегії сталого розвитку туризму. Ми приєднуємося до думки провідних вітчизняних науковців, що необхідною є перспективна програма стабільного зростання туристичної індустрії, що забезпечує соціально-економічний розвиток регіонів з урахуванням збереження сприятливого стану навколишнього середовища, раціонального використання природних ресурсів і культурної спадщини [10, с. 341]. Формування ідеї сталого розвитку туризму було продовжено з прийняттям у 1999 р. Глобального етичного кодексу туризму.

У 2000 р. низка тур операторів з таких країн, як Швейцарія (Hotelplan), Франція (ACCOR), Німеччина (TUI Group), Велика Британія (First Choice) та інші, за участю Програми ООН по захисту оточуючого середовища, Комісії ООН з освіти, науки і культури,

Всесвітньої туристичної організації створили добровільне некомерційне партнерство «Ініціатива туроператорів для сталого розвитку туризму». Партнерство є відкритою організацією, залучає інших суб'єктів, для яких сталий розвиток є сумісним з власною підприємницькою діяльністю, характеризує відносини з партнерами, сприяє скороченню і мінімізації відходів, попередженню забруднення оточуючого середовища. Компанії, які є членами партнерства, націлені на охорону рослин, тварин, ландшафтів, зон, що охороняються і екологічних систем, біологічного різноманіття, культурної і природної спадщини. Важливим є збереження цілісності місцевих культур, недопущення негативного впливу на соціальні культури, співробітництво з місцевим співтовариством і народами, використання місцевих продуктів та майстерності працівників. Також у 2002 р. на Всесвітньому самміті зі сталого туризму в Йоганнесбурзі (ПАР), була схвалена спільна програма ЮНВТО і ЮНКТАД «Сталий розвиток – основа викорінення бідності», яка націлена на досягнення двосединої мети: сталого розвитку і викорінення бідності в найменш розвинених країнах і в країнах, що розвиваються. При цьому важливим є підвищення їхньої обумовленості і посилення впливу на сталий розвиток окресленого кола країн. Тобто відбувається посилення соціально-економічної складової в структурі сталого розвитку туризму.

В розвитку відносин партнерства важливою є відповідальність і довіра у сфері сталого розвитку. З позицій суспільного інтересу і суспільної потреби важливо відмітити появу соціально відповідального туризму, діяльність в сфері якого здійснюється на засадах соціальної та економічної справедливості, культурного обміну, поваги до національної самобутності, прав людини тощо. Сутності партнерських відносин відповідає, на нашу думку, діяльність Італійської асоціації відповідального туризму (AITR), яка є некомерційною організацією, що заснована у 1998 р. Асоціація, по суті, виконує функцію посередника, сприяючи взаємодії між компаніями туристичного бізнесу, місцевими громадами і туристами.

В подальшому, а саме у 2004 р., Всесвітня туристична організація наступним чином сформулювала концептуальні підходи щодо застосування норм і практики управління сталим розвитком туризму до всіх типів напрямів, включаючи масовий туризм і різні ніші туристичних сегментів. Триєдині принципи сталості відносяться ЮНВТО до охорони оточуючого середовища, економічних і соціально-культурних аспектів розвитку туризму і між цими трьома аспектами, на погляд організації повинен бути встановлений відповідний баланс, щоб гарантувати довготривалу сталість туризму. Пошук механізму такого балансу повертає нас до необхідності застосування методологічного принципу сумісно-розділених відносин,

закладеному у християнському постулаті трієстості, до тріалектики Г.В. Задорожного. Таким механізмом, на наш погляд, є застосування підходу партнерства.

Таким чином, методологічною особливістю дослідження відносин сталого розвитку сфери туризму на засадах партнерства є застосування теорії сумісно-розділених відносин, визнання відносин туризму як складової людинорозмірної інтегрованої сфери. В розвитку відносин партнерства і сталого розвитку важливими є відповідальність і довіра. Важливою формою розвитку відносин партнерства в сфері туризму в умовах перехідної економіки України є державно-приватне партнерство.

Інформаційні джерела до підрозділу 3.4

1. Довкілля України, 2012: статистичний збірник. – К.: Державна служба статистики України, 2013. – 234 с.

2. Давидова О.Г. Державне регулювання розвитку туристичної діяльності в Україні: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. економічних наук: спец. 08.00.03 – економіка та управління національним господарством / О.Г. Давидова. – Полтава, 2013. – 20 с.

3. Кальченко О.М. Інноваційно-інвестиційний механізм підвищення ефективності підприємств туристичної галузі: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. економічних наук: спец. 08.00.04 – економіка та управління підприємствами (за видами економічної діяльності) / О.М. Кальченко. – Полтава, 2012. – 20 с.

4. Кейван О.І. Прогнозування попиту на послуги туристичних підприємств: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. економічних наук: спец. 08.00.04 – економіка та управління підприємствами (за видами економічної діяльності) / О.І. Кейван. – Херсон, 2012. – 20 с.

5. Литвинова О.В. Стратегія розвитку сталого туризму в Україні: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. економічних наук: спец. 08.00.03 – економіка та управління національним господарством / О.В. Литвинова. – Донецьк, 2013. – 19 с.

6. Музиченко-Козловська О.В. Економічне оцінювання туристичної привабливості території: монографія / О.В. Музиченко-Козловська. – Львів: Новий Світ, 2012. – 176 с.

7. Рифаи Т. Звернення до учасників, гостей і організаторів XX Ювілейного Міжнародного туристичного салону «Україна 2013» / Т. Рифаи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukraine-itm.com.ua/upload/UITM%202013%20UNWTO%20welcome.pdf>. – Назва з екрана.

8. Стратегічний розвиток туристичного бізнесу: монографія / Т.І. Ткаченко, С.В. Мельниченко, М.Г. Бойко та ін. За заг. ред. А.А. Мазаракі. – К.: Київ. нац. торг.-екон. університет, 2010. – 596 с.

9. Ткаченко Т.І. Сталій розвиток туризму: теорія, методологія, реалії бізнесу: монографія / Т.І. Ткаченко. – К.: Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2009. – 463 с.

10. Туризмологія: концептуальні засади теорії туризму: монографія / В.К. Федорченко, В.С. Пазенок, О.А. Кручек та ін. – К.: ВЦ «Академія», 2013. – 368 с.

11. Управління регіональним розвитком туризму: навч. посіб. / Д.М. Стеченко, І.В. Безуглий, Н.П. Турло, С.М. Мархонос; за ред. Д.М. Стеченка. – К.: Знання, 2012. – 455 с.